

ANTECEDENTS

Al començament del segle xx, el regne d'Espanya aspirava a reconstruir un imperi colonial al nord d'Àfrica, amb la voluntat de competir amb les potències europees. A més, els militars espanyols estaven obsessionats per recuperar el prestigi perdut el 1898, quan les darreres colònies americanes s'havien independitzat.

Així, el 1904, França i Espanya es van repartir la seva zona d'influència al Marroc i, dos anys després, amb el Tractat d'Algesires, la comunitat internacional els legitimava a fer-ho, tot donant pas a l'ocupació efectiva del territori, que s'inicià el 1907.

La zona que es volia ocupar tenia poc valor econòmic –només unes quantes mines de ferro a les muntanyes del Rif–, fet pel qual aquella aventura no va ser mai gaire ben vista per la societat espanyola. A més, la resistència va ser dura i, el 1909, esclatà la guerra de Melilla, en la qual les tropes espanyoles van sofrir una derrota important –al Barranco del Lobo– i amb greus repercussions per a la política espanyola.

ANTECEDENTES

A comienzos del siglo xx, el Reino de España aspiraba a reconstruir un imperio colonial en el norte de África con la voluntad de competir con las potencias europeas. Además, los militares españoles estaban obsesionados en recuperar el prestigio perdido en 1898, cuando las últimas colonias americanas se habían independizado.

Así, en 1904, Francia y España se repartieron su zona de influencia en Marruecos y, dos años después, con el Tratado de Algeciras, la comunidad internacional los legitimaba a hacerlo, comenzando la ocupación efectiva del territorio, que se inició en 1907.

La zona que se quería ocupar tenía poco valor económico, sólo algunas minas de hierro en las montañas del Rif, por lo que aquella aventura nunca tuvo demasiado apoyo entre la sociedad española. Además, la resistencia fue dura y el 1909 estalló la guerra de Melilla, donde las tropas españolas sufrieron una derrota importante –en el Barranco del Lobo– y con graves repercusiones para la política española.

En 1912, el Gobierno estableció el Protectorado Español del Marruecos, lo que suponía el control de unos 20.000 km². Este proceso de colonización implicaba que todo el poder político, económico y militar quedaba en manos de la metrópolis y sólo se mantenían, ni que sólo fuera formalmente, las estructuras de poder preexistentes, aunque en la práctica no tenían muchas competencias –exceptuando algunos temas religiosos.

La ocupación del territorio topó con una fuerte resistencia local y se produjeron varias revueltas. En 1913, fue necesario enviar 50.000 soldados más. Mientras duró la Primera Guerra Mundial (1914-1918), España quiso evitar conflictos con las otras potencias y paró la ocupación de Marruecos.

Acabada la contienda mundial, se inició de nuevo el avance, hasta que en 1920 se produjeron varias revueltas y el año siguiente dio paso a un nuevo enfrentamiento, la guerra del Rif (1921-1927).

El 1912, l'Estat espanyol va establir el Protectorat Espanyol del Marroc, que suposava el control d'uns 20.000 km². Aquest procés de colonització implicava que tot el poder polític, econòmic i militar restava en mans de la metròpoli i només es mantenien –tant sols formalment– les estructures de poder preexistents, tot i que a la pràctica no tenien gaires competències –tot exceptuant determinades qüestions religioses.

L'ocupació del territori va topar amb una forta resistència local i es van produir diverses revoltes. El 1913, es van haver d'enviar cinquanta mil soldats més. Mentre durà la primera guerra Mundial (1914-1918), Espanya va voler evitar conflictes amb les altres potències i va aturar l'ocupació del Marroc.

Acabada la contesa internacional, s'inicià de nou l'avanç, fins que el 1920 hi van haver diverses revoltes i l'any següent va començar un nou enfrontament, la guerra del Rif (1921-1927).

CONTEXTE

Au début du XXe siècle, le royaume d'Espagne aspirait à reconstruire un empire colonial au nord de l'Afrique, afin d'entrer en concurrence avec les grandes puissances européennes. En outre, les militaires espagnols avaient à cœur de récupérer le prestige perdu en 1898, lorsque les dernières colonies américaines avaient acquis leur indépendance.

Ainsi, en 1904, la France et l'Espagne se répartirent leurs zones d'influence au Maroc. Deux ans plus tard, avec le traité d'Algeciras, la communauté internationale leur donna le feu vert, donnant lieu à l'occupation effective du territoire dès 1907.

La zone que les colons souhaitaient occuper avait une faible valeur économique, juste quelques mines de fer dans les montagnes du Rif, c'est pourquoi cette opération n'a jamais été bien vue par la société espagnole. En outre, la résistance fut dure. La guerre de Melilla éclata en 1909, au cours de laquelle les troupes espagnoles subirent une défaite importante au Barranco del Lobo, qui eut de graves répercussions sur la politique espagnole.

En 1912, l'État espagnol créa le Protectorat espagnol du Maroc, pour contrôler environ 20.000 km². Ce processus de colonisation impliquait que l'ensemble du pouvoir politique, économique et militaire était aux mains de la métropole. Seules les structures du pouvoir préexistant étaient maintenues, de façon symbolique, car en pratique elles n'avaient pas beaucoup de pouvoir, excepté certaines questions religieuses.

L'occupation du territoire fut accompagnée d'une forte résistance locale, et plusieurs révoltes eurent lieu. En 1913, cinquante mille soldats supplémentaires durent être envoyés en renfort. Lors de la Première Guerre mondiale (1914-1918), l'Espagne souhaita éviter les conflits avec les autres puissances et suspendit l'occupation du Maroc.

Après le combat international, l'assaut fut reconduit. Plusieurs révoltes éclatèrent jusqu'en 1920. L'année suivante, un nouvel affrontement eut lieu, la guerre du Rif (1921-1927).

